

*Sprookjes van
Hans Christian Andersen*

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen
eenvoudigcommuniceren.nl
lezenvoriedereen.be

Dit boek maakt deel uit van de serie *Volksverhalen*.

Tekst: Frans van Duijn
Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren
Illustraties: Jitske Wadman
Druk: Easy-to-read Publications

© 2021 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 476 5
NUR 286

Sprookjes van
Hans Christian Andersen

naverteld door Frans van Duijn

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Inhoud

Inleiding | 7

De nieuwe kleren van de keizer | 11

De prinses op de erwt | 21

Het lelijke jonge eendje | 27

Het meisje met de zwavelstokjes | 43

De Chinese nachtegaal | 51

De kleine zeemeermin | 69

Inleiding

De kleine zeemeermin, De prinses op de erwt, Het lelijke eendje ... Het zijn wereldberoemde sprookjes, geschreven door Hans Christian Andersen.

Andersen wordt in 1805 geboren in Odense, een stadje in Denemarken. Hij heeft het niet makkelijk als kind. Als hij 11 jaar is, gaat zijn vader dood. En zijn moeder verdient als wasvrouw maar heel weinig geld. En dan is er nog de opa van Hans. Dat is de dorpsgek van Odense, die veel wordt gepest. Hans wordt zelf ook gepest. Want hij ziet er anders uit dan de andere kinderen. Hij heeft een heel lange neus en kleine oogjes.

Gelukkig gaan er ook dingen goed. Hans heeft veel fantasie. Hij verzint geweldige verhalen voor de poppenkast die hij heeft gemaakt. Hij verdient zelfs geld met zijn optredens met de poppenkast. En van dat geld gaat hij op reis. Hij is veertien als hij naar Kopenhagen vertrekt, de hoofdstad van Denemarken.

Hij wil acteur worden, en beroemd, maar dat lukt niet echt. Dan heeft hij ineens geluk. Want hij ontmoet Jonas Collin, een rijke man die hem helpt. Dankzij Collin kan Hans naar de middelbare school en naar de universiteit.

Na de universiteit begint Hans boeken te schrijven, vooral romans. In 1835 verschijnen zijn eerste sprookjes. Ze zijn meteen een succes. Al snel wordt hij beroemd. Ook buiten Denemarken. Koningen en schrijvers in heel Europa nodigen hem uit. En altijd leest hij hen zijn sprookjes voor.

In 1875 sterft Hans Christian Andersen, hij is dan 70 jaar.

In dit boek vind je zes van de sprookjes van Andersen. *De kleine zeemeermin* is de beroemdste. Van dit sprookje is ook een film en een musical gemaakt.

De nieuwe kleren van de keizer

Er was eens ... een keizer. Deze keizer houdt van mooie, nieuwe kleren. Hij geeft er veel geld aan uit. Elke dag draagt hij wel tien nieuwe pakken. En als iemand vraagt: 'Waar is de keizer?' Dan zeggen ze in het paleis altijd: 'In zijn kleedkamer!'

De keizer woont in een grote stad in een mooi land. Er komen veel aardige vreemdelingen op bezoek. Maar op een dag komen er twee oplichters naar de stad. Ze zeggen dat ze wevers zijn.

'Wij kunnen de mooiste stoffen weven', vertellen ze aan iedereen die het horen wil. 'En daar maken we de mooiste kleren van.' Die kleren zijn volgens hen heel bijzonder. Want ze zijn onzichtbaar voor domme mensen. Dommerds kunnen de kleren niet zien!

De hele stad praat over dit wonder. Ook de keizer hoort ervan. Die kleren moet ik hebben, denkt hij.

Want als ik die kleren draag, zie ik meteen wie er dom is. Zo kan ik bijvoorbeeld domme ministers ontslaan.

De keizer geeft de oplichters geld om kleren voor hem te maken. Meteen gaan de oplichters naar een werkplaats in de stad. Ze zitten achter de weefgetouwen waarmee je stoffen als zijde en satijn kunt maken. Maar het gekke is: de beide weefgetouwen zijn leeg! Er is geen draadje stof te zien, helemaal niks. Maar de oplichters doen alsof ze druk aan het weven zijn. Zo werken ze dag en nacht aan de lege weefgetouwen.

Na een tijdje wordt de keizer nieuwsgierig. Hoe ver zouden de wevers zijn? Zal hij gaan kijken in de werkplaats? Maar dan wordt de keizer onzeker. Want wie dom is, kan de stoffen niet zien. Wat nu? Dan krijgt hij een goed idee. Voor de zekerheid stuurt hij eerst een oude, wijze minister naar de werkplaats.

Als de oude minister de werkplaats binnen stapt, schrikt hij. Mijn god, denkt hij, ik zie niks!

Maar dat zegt hij natuurlijk niet hardop.

‘Kom maar dichterbij’, zegt een van de oplichters. ‘Zijn de kleuren niet mooi? En wat vindt u van het model, de vorm?’

De oude minister kijkt en kijkt, maar ziet niks.

Ik ben dus dom, denkt de minister. O, mijn God, dat mag niemand weten!

‘Wat bent u stil’, zegt de andere oplichter.

‘O, maar het is prachtig, hoor’, zegt de minister snel. ‘Die vormen, die kleuren, heel mooi! Ik zal het doorgeven aan de keizer.’

De oplichters knikken tevreden, en beschrijven de vormen en de kleuren. De oude minister luistert goed. Zodat hij de keizer straks alles precies kan vertellen.

Nu willen de oplichters nog meer geld van de keizer. Ze hebben namelijk nog meer dure stoffen nodig om de kleren te kunnen maken. Zeggen ze. Opnieuw steken ze het geld in hun eigen zak. Want er komt geen draadje stof op de weefgetouwen. Helemaal niks!

Dan stuurt de keizer een andere minister naar de werkplaats. Om te kijken of het al opschiet.

Ook deze minister ziet niets. En ook hij schrikt daar erg van. Is hij dom? Kan hij geen minister meer zijn? Ik moet niks laten merken, denkt hij. En ook deze minister zegt dat de stoffen heel mooi zijn. Tegen de keizer zegt hij zelfs: ‘Het is geweldig!’

Dan gaat de keizer zelf kijken. Alle ministers en lakeien gaan mee. Daar staan ze rond de oplichters die nog altijd aan het werk zijn. De twee ministers die al eerder waren gaan kijken, zeggen: ‘We hebben het goed gezien, hè? Ach, wat zijn die kleuren en vormen prachtig!’
Wat is dit nou?, denkt de keizer, ik zie niks!
Wat een ramp! Ben ik dom? Kan ik nog wel keizer zijn? O, dit is echt heel erg!
‘Het is inderdaad heel mooi’, zegt de keizer dan. ‘Goed werk, heren.’ En hij wijst tevreden naar de lege weefgetouwen. Alle anderen zien niks, maar ze zeggen net als de keizer: ‘O, het is echt heel mooi!’

Dan zegt de oude, wijze minister tegen de keizer: ‘Waarom laat u van deze stof niet een pak maken voor de grote optocht van morgen?’

De keizer vindt het een goed idee. En hij is zo blij dat hij de twee oplichters een medaille geeft. Ook krijgen ze een adellijke naam. De twee mogen zich voortaan 'weefbaron' noemen. De oplichters bedanken de keizer vriendelijk. Maar ze hebben nu geen tijd voor een feestje, zeggen ze. Want ze moeten hard doorwerken om de stof af te krijgen voor de grote optocht!

De volgende ochtend gaat de keizer met zijn belangrijkste ministers naar de werkplaats. Daar doen de oplichters net of ze de stof van het weefapparaat halen. Met grote scharen knippen ze daarna in de lucht. En ze naaien met naalden zonder draad.

Tot slot zeggen ze: 'Kijk eens, nu zijn de kleren klaar.'

De twee doen hun armen omhoog alsof ze iets vasthouden.

'Kijk, hier is de broek', zegt de een. 'En hier is de jas', zegt de ander.

'Ja', zeggen alle belangrijke ministers. 'Het zijn schitterende kleren.'

Dan vragen de oplichters aan de keizer: ‘Wilt uwe keizerlijke majesteit uw kleren uitdoen? Dan trekken wij u de nieuwe kleren aan, hier voor de grote spiegel.’

De keizer doet zijn kleren uit. De oplichters doen alsof ze hem de nieuwe kleren geven.

En de keizer kijkt in de spiegel.

‘O, wat staat dat mooi!’, roepen alle ministers.

‘Wat een kleuren! Wat een prachtig model!’

Dat is een heel duur pak!’

Buiten staat de optocht te wachten.

‘Ik ben er klaar voor’, zegt de keizer. De jas is volgens de oplichters aan de achterkant erg lang. Dat deel van de jas sleept over de grond. De lakeien moeten deze sleep dragen. Dus doen ze net alsof ze de sleep van de vloer rapen. Ze houden niets in de hoogte en ze zien ook niks. Maar dat durven ze niet te zeggen.

En zo loopt de keizer in de optocht, helemaal vooraan. Alle mensen langs de straat zeggen: ‘Wat zijn de nieuwe kleren van de keizer toch mooi. En wat heeft hij een lange sleep aan zijn jas. Het past hem allemaal precies!’

